

на възмущението отъ неправди и беззакония, които за студения разсѣдѣкъ на уталожени и благоразумни филистри не съществуватъ, защото никой съдебенъ слѣдователъ не ги е установилъ. Ето защо, безъ да се гледа на ексцеситѣ, придружавали тѣхнитѣ борби и манифестации, — ексцеси неизбѣжни при всѣко, и при етическо революционирание, и оправдани съ възрастта на студентитѣ и поводитѣ на вълненията (рухването на стамболовщината, убийството на Алека и др. т.), — симпатиитѣ на всички недокоснати (въ своитѣ лични или партийни интереси) отъ тия демонстрации сѣ били всецѣло на страната на студентската младежъ — укрилена и непоправимо идеалистична (въпрѣки своята материалистична идеология) въ своитѣ пориви и прѣзъ 92, и прѣзъ 94, и прѣзъ 97 и прѣзъ 901 година. Тъзгодишното студентско движение е първото, при което не може съ право да се говори за изневѣрвания и за измѣни, но то е и първото движение, което не се радва на симпатиитѣ на обществото. Заслужва при това, за правилна оцѣнка на факта, да се отбѣлѣжи, че тия симпатии ѝ се отказватъ не само отъ кръгове враждебни на самитѣ искания на студентитѣ и въобще на всеѣкакви студентски домогвания, но и отъ ония напрѣдничащи обществени органи, които се явиха защитници на тѣхнитѣ искания и които никакъ не се възхищаватъ отъ начина на дѣйствие на Академическия съвѣтъ, а скърбѣтъ отъ душа за края, който тоя Съвѣтъ докара — или поне не умѣ да прѣдотврати.

Тоя фактъ — изгубване симпатиитѣ на обще-